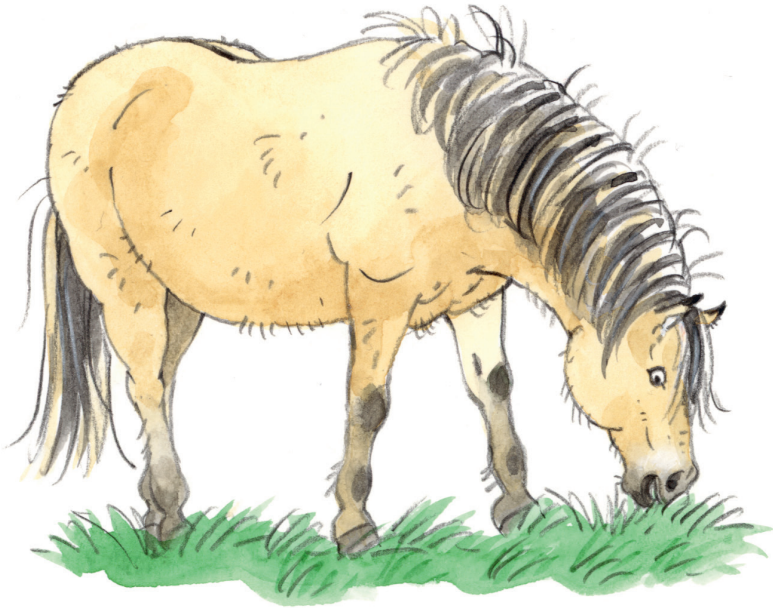

De superpony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Halleman

kluitman

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony
De trouwe pony
Pony in paniek!
De superpony

*Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl*

Nur 282/LP021701

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVII tekst: Gertrud Jetten

© MMXVII illustraties: Ina Halleman

Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLEVERANCIER

Hoofdstuk 1

Verlangend keek Odin de fjord de twee pony's na. Nog even en ze waren verdwenen in het bos. Kon hij ook maar mee! Nieuwe dingen zien, spannende geuren ruiken, het bospad onder zijn hoeven voelen... In plaats daarvan stond hij dag en nacht in dit saaie weiland.

Het uitzicht was elke dag hetzelfde en het enige wat bevoog, waren zijn tanden. Odin zuchtte. Zijn baasje Anna had hij al weken niet gezien. Ze had het te druk met haar werk. Odin had geen idee wat dat inhield. Wat hij wel wist, was dat haar werk belangrijker was dan hij.

Begreep ze dan niet dat hij haar miste? En dat hij zich bijna dood verveelde? Boos nam hij een grote hap gras. En nog een. Zolang hij maar kon eten, voelde hij zich minder verdrietig.

Een paar dagen later stopte er een donkerrode jeep bij de wei. Odin keek niet eens op. Anna had een blauwe auto en Koosje, de vrouw die voor hem zorgde, een zwarte. Koosje

was de eigenaresse van de buurpony's: Kruimel de shetlander en Tinkel de tinker.

Kruimel hinnikte hard. 'Kijk dan,' riep hij opgewonden. 'Daar is Anna!'

Verbaasd keek Odin naar de auto. Kruimel had gelijk! Odin twijfelde of hij naar Anna toe zou lopen. Hij vond het heerlijk om haar te zien, maar hij was ook boos. Al maanden stond hij zich hier te vervelen, terwijl zij nauwelijks naar hem omkeek.

Vroeger kwam ze elke dag! Dan gingen ze samen rijden of wandelen. Daarna borstelde ze hem lekker en gaf hem een appel of een wortel.

Aan de andere kant van de auto stapte er nog iemand uit. Odin richtte zich op en keek ingespannen naar de blonde vrouw. Dat leek wel... Dat was... Carolien! Carolien was jarenlang de beste vriendin geweest van Anna. Ze hadden heel veel samen gedaan: buitenritten, trektochten, cursussen... Carolien had toen een fjordenmerrie die Doortje heette. Vlak voordat Odin naar dit weiland verhuisd was, had ze haar verkocht.

Odin vergat zijn boosheid en liep naar het hek.

'Ha, Odin,' zei Anna lief. Ze haalde een wortel uit haar jaszak.

Odin pakte hem aan en kauwde er lekker op.

Carolien deed de auto op slot en liep naar hen toe. Geschrokken sloeg ze haar handen voor haar mond. 'Jeetje Anna, wat is Odin dik geworden!'

‘Ik heb gewoon geen tijd om vaak te rijden...’

Carolien keek haar streng aan. ‘Als hij zo doorgaat, wordt hij nog hoeftbevangen.’

Zuchtend kriebelde Anna Odin in zijn manen. ‘Ik weet het,’ zei ze zacht. ‘Ik hoop telkens dat ik meer tijd krijg, maar er is altijd weer wat.’

Carolien kwam naast Odin staan en aaide hem over zijn hals. ‘Ik vind het moeilijk om het tegen je te zeggen,’ zei ze langzaam, ‘maar zou het niet beter zijn om Odin te verkopen? Je hebt nu al meer dan een jaar geen tijd voor hem.’

Geschrokken keek Anna haar aan. ‘Dat kan ik niet,’ zei ze meteen.

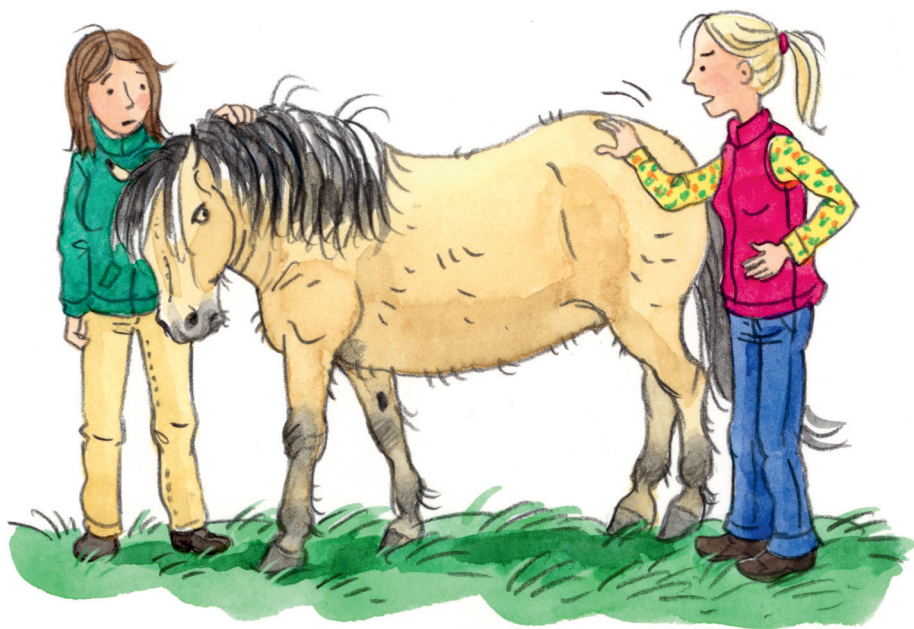
Carolien fronste haar voorhoofd. ‘Ik begrijp dat je hem niet kwijt wilt, maar dit is ook niks. Hij moet echt dringend afvallen!’

Odin keek kwaad naar Carolien. Waar bemoeide ze zich mee? Oké, hij was een paar kilo aangekomen, maar zo erg was dat toch niet?

Anna dacht na. ‘Zou hij niet een tijdje bij jou kunnen staan?’ vroeg ze. ‘Jij kunt hem gebruiken in de lessen. Dan heeft hij wat te doen en beweegt hij meer.’

‘Ik, eh... ik weet het niet,’ begon Carolien. ‘Ik heb eigenlijk paarden genoeg.’ Ze beet op haar lip en staarde naar Odin. ‘Maar dit kan ook niet.’

Odin keek boos van de een naar de ander. Hij had helemaal geen zin om naar Carolien te gaan! En dan manegepony worden zeker. Pfff, hij kon zich wel wat leukers voorstellen...

‘Goed dan,’ zuchtte Carolien. ‘Voorlopig kan hij bij mij staan. Over een tijdje zien we wel verder.’

Toen Anna en Carolien wegreden, keek Odin hen na totdat hij hen niet meer zag. Daarna draaide hij zich om en sjokte naar de buurpony's toe.

‘Dus je gaat weg,’ zei Kruiemel bijdehand. Onder zijn dikke bos manen door gluurde hij omhoog naar Odin.

‘Ja,’ zei Odin. ‘Ik geloof het wel.’ Hij wist nog steeds niet wat hij ervan moest denken. ‘Carolien woont vlak bij het bos,’ vertelde hij.

‘O, wat leuk,’ riep Kruiemel. ‘Dan ga je weer lekker naar buiten!’

Odin haalde zijn schouders op. ‘Waarschijnlijk wel. Maar als ik bij Carolien ben, zie ik Anna helemaal nooit meer. En ik heb absoluut geen zin om manegepony te zijn. Allemaal van die krijsende kinderen zeker!’ Met een vies gezicht keek hij naar de kleine pony.

‘Hm,’ zei Tinkel. De tinker schudde zijn lange manen en keek onderzoekend naar Odin. ‘Maar hier vervel je je vreselijk. En Carolien heeft gelijk, je moet nodig afvallen.’

Odin draaide zijn dikke billen naar de twee pony’s toe en liep weg. Nu was hij niet alleen boos op Anna en Carolien, maar ook op Tinkel.

Een week later zag Odin de jeep van Carolien weer. Dit keer hing er een lichtgroene trailer achter met daarop een vrolijke tekening van een zon. *Manege de Zonnehoeve* stond eromheen.

Odin stond in het uiterste hoekje van het weiland. Hij was nog steeds boos op Anna. Hoe kon ze hem zo in de steek laten? Hij keek naar de auto. Tegelijk met Carolien stapten er twee meisjes uit: één meisje had lange rode krullen, het andere een blonde paardenstaart.

Carolien deed de klep omlaag en haalde een halster tevoorschijn. Daarna maakte ze het hek open en liep samen met de meisjes naar hem toe.

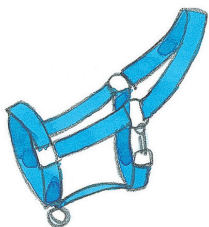
Odin staaarde in de verte. Kwam Anna niet? Hij luisterde een tijdje ingespannen. Hij wist precies hoe haar auto klonk: een lage ‘vroem’ was het, lager dan andere auto’s.

Carolien en de meisjes waren nu halverwege het weiland. Het meisje met het rode haar haalde een appel tevoorschijn.

Odin speurde de horizon af. Waar bleef Anna nou? Ze zou toch wel afscheid van hem komen nemen?! Als ze er was, zou hij dicht bij haar gaan staan en zich niet laten pakken. Dan zou ze eindelijk begrijpen dat dat stomme werk niet belangrijk was. En ze zouden weer samen op stap gaan, net als vroeger.

Carolien en de meisjes waren vlak bij hem. Odin stak zijn neus in de lucht. Anna was er vast bijna. Misschien kon hij haar auto ruiken.

‘Ha, Odin,’ zei het meisje met het rode haar lief. ‘Kijk eens, een appel.’

Odin stak zijn neus uit en nam een grote hap. Carolien deed een stap dichtbij en voordat hij het wist, zat het halster om zijn hoofd. Geschrokken stopte hij met kauwen.

‘Doe maar rustig aan,’ zei Carolien, terwijl ze over zijn manen aaide. Ze wachtte rustig tot hij klaar was en gaf toen een rukje aan het touw. ‘Ga je mee?’ vroeg ze vriendelijk.

Odin keek nog een keer in de verte en zuchtte diep. Waarschijnlijk kwam Anna niet meer. Hoe had hij kunnen denken dat het wel zo was? Hij liet zijn hoofd zakken en sjokte achter Carolien aan naar de trailer. Zonder tegensputteren liep hij naar binnen en liet zich vastbinden. Als Anna zo weinig om hem gaf, kon hij net zo goed met Carolien meegaan.

Na een uur rijden minderde de trailer vaart. Odin keek naar buiten. Hij zag een lang pad met een groepje pony's. Daarachter was een weiland. Voor hem begonnen de lichten van Caroliens auto te knipperen. Aan de rechterkant stond een groot bord met daarop in rode letters: *Manege de Zonnehoeve*.

Carolien reed handig tussen twee enorme eiken door en stopte op het erf. Odin zag een grote schuilstal en een uitloop met zand. Daarachter lag een bosje. Onzeker keek hij in de verte. Waren hier geen andere pony's?

Hij schraapte met zijn voorbeen en hinnikte hard. Meteen hinnikte er een pony terug. En nog een.

Carolien maakte de klep open en leidde Odin naar buiten. Ze bond hem vast aan een dikke balk en liep terug naar de trailer. Door de bosjes kwam een witte pony met een bruin hoofd aangerend. Achter hem aan liepen twee shetlanders, een bonte en een zwarte.

'Hé,' riep de witte pony met het bruine hoofd. 'Ben je nieuw hier?'

Odin knikte verlegen.

'Ik ben Rakki,' zei de witte pony. 'En dat zijn Jacco en Romario.'

'Zijn er nog meer pony's?'

'O ja,' zei de bonte shetlander. 'We zijn met z'n negenen! Goldy de welshpony, Assa de ijslander, Jamila de arabier...'

'Vergeet Storm de exmoor niet,' riep Rakki. 'En Rosie, en Bobby!'

‘Wat een hoop pony’s,’ zei Odin een beetje zenuwachtig. ‘Ik weet niet of ik al die namen kan onthouden.’

‘Je zult ons gauw genoeg herkennen,’ zei Rakki. ‘Zeg, hoe heet jij eigenlijk?’

‘Odin. Ik ben een fjord.’

Rakki fronste zijn voorhoofd. ‘En je manen dan?’

Odin keek om. Zijn manen waren lang en wild; Anna had ze al een paar jaar niet meer geknipt. ‘Anna vond het mooier zo.’ Hij vertelde er niet bij dat Anna geen tijd had gehad om ze bij te knippen. Dat hoefde Rakki niet te weten.

‘Wie is Anna?’ vroeg Romario.

‘Anna is...’ Odin wist het even niet meer. Tot een paar weken geleden zou hij gezegd hebben: Anna is mijn beste vriendin. Maar nu was Anna zijn vriendin niet meer. Hij slikte. ‘Anna is mijn eigenaar,’ zei hij maar.

‘En wat kom je hier doen?’ vroeg Rakki.

‘Afvallen,’ antwoordde Odin zuur. ‘Manegepony zijn. Maar daar heb ik helemaal geen zin in.’

‘Dat had ik ook niet,’ riep Romario. ‘Ik bokte zo hard dat er niemand meer op me wilde rijden! En nu ben ik met pensioen en gaat Nikki met me wandelen.’

‘Hm,’ deed Odin. Dat was een prima idee van Romario! Als hij heel lastig was, wilde vast niemand op hem rijden. Misschien nam Anna hem dan weer terug... Meteen voelde hij zich een stuk beter.

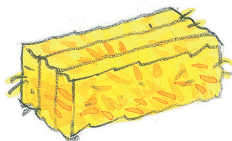
‘Kom maar, Odin,’ zei Carolien. Ze liep voor hem uit en bracht hem naar een deel van de uitloop, vlak naast het fietspad. ‘Zo kunnen jullie even rustig aan elkaar wennen,’ zei ze vriendelijk, terwijl ze hem over zijn hals aaide.

Odin kreeg meteen spijt van zijn voornemen. Carolien was altijd aardig voor hem geweest. Hij draaide zich om en liep naar een grote bak. Op de bodem lag een klein beetje hooi. Verontwaardigd keek hij naar Carolien. Dit was net genoeg voor een konijn!

‘Sorry, jongen,’ lachte ze. ‘Maar je moet echt afvallen!’

Odin stak zijn neus in de bak en begon te eten.

Carolien liep weg en kwam terug met een kruiwagen vol voer. Ze deed flinke porties hooi in de bakken, maar hij kreeg alleen stro. Boos zwaaide hij met zijn hoofd. Zag ze dan niet dat hij verschrikkelijke honger had?

Toen Carolien hem de volgende dag uit de uitloop wilde halen, liet Odin zich niet pakken. Hij liep weg, draaide zich om en hapte zelfs.

Pas toen Carolien met een emmertje brokken aankwam, kon ze zijn halster aandoen. ‘Je moet natuurlijk even wennen,’ zei ze lief. Zacht aaide ze over zijn manen. ‘Het is ook een hele overgang voor je.’

Odin luisterde niet. Hij was helemaal niet van plan om te wennen! Toen hij alle brokjes opgegeten had, wilde Carolien hem mee naar het erf nemen.

Odin bleef stokstijf staan.

‘Toe maar!’ Carolien gaf hem een tikje met het touw.

Odin schudde wild met zijn hoofd en verzette geen stap.

Met een frons keek Carolien naar hem. ‘Misschien is het wat te snel voor je,’ mompelde ze. Ze zette hem terug in zijn uitloop en liep weg om een paar borstels te halen. Toen begon ze hem uitgebreid te borstelen.

Dat was zo heerlijk dat Odin helemaal vergat dat hij dwars wilde zijn. Hij tuitte zijn bovenlip en sloot zijn ogen. Aaah!

Vroem! Een enorme trekker reed rakelings langs zijn stukje van de uitloop en toeterde hard.

Goldy en Jamila maakten dat ze wegkwamen en zelfs Assa keek bang naar het gevaarte.

Odin keek niet op of om.

Carolien lachte. ‘Daar kunnen jullie allemaal een voorbeeld aan nemen, jongens,’ riep ze vrolijk. Ze kriebelde Odin

nog even op zijn voorhoofd en liep toen weg.

Odin schudde zich uit en keek haar na. Het was best lastig om dwars te zijn tegen iemand die zo aardig was...

‘Ben jij nergens bang voor?’ vroeg Goldy. Ze was duidelijk erg onder de indruk.

Odin wiebelde van het ene been op het andere. Aarzelend keek hij naar de pony’s. ‘Jawel,’ zei hij toen. ‘Ik heb hoogtevrees. Ik ben doodsbang voor viaducten, daar ga ik echt niet overheen.’ Een beetje verlegen keek hij rond.

‘Je bedoelt zo’n weg over een weg?’ vroeg Jacco ongelovig. ‘Daar merk je toch niks van?’

Odin voelde zich niet op z’n gemak. ‘Ik word helemaal misselijk als ik naar beneden kijk,’ vertelde hij zacht. ‘En ik ben bang om eraf te vallen.’

De andere pony’s keken elkaar verbaasd aan.

‘Over zo’n viaduct durf ik zelfs,’ zei Goldy na een tijdje. ‘En ik durf bijna niks!’

‘Ik vind een spoorwegovergang eng,’ zei Rosie.

‘O, maar dat snap ik wel,’ zei Bobby meteen. ‘Dat vindt iedereen eng, toch?’

De andere pony’s vielen haar onmiddellijk bij. Iedereen kwebbelde en riep door elkaar heen.

Odin deed snel een stapje opzij en dacht opnieuw na over wat Romario gisteren had gezegd. Hoe kon hij zo lastig zijn dat Carolien hem niet meer wilde hebben?